

Hilde Riedinger, udateret

[Afskrift \(pdf\)](#)

Lad mig i dag berette noget om rigdommen ved oplevelser og møder med Bruno Gröning:

Første gang mødtes vi med ham i en af min mands tidligere kollegas hus. Denne kollegas søn, der led af muskelatrofi, havde tidligere med sin mor været hos Bruno Gröning i München, og Bruno Gröning havde lovet at komme til Karlsruhe, så snart et større antal hjælpsøgende ventede ham der.

Ved vort besøg i kollegaens hus, var Bruno Gröning gået en tur med sønnen. Da han vendte tilbage til huset – han var endnu ikke kommet ind i rummet – skete der en stærk gennemstrømning i min krop, som blev overordentlig meget stærkere, da han trådte ind i værelset. Først blev han stående tavs, så talte han kort til os. Umiddelbart efter rettede han det første spørgsmål til mig: "Hvad nyt konstaterer De i Deres krop?" Jeg fortalte ham om den stærke gennemstrømning med bemærkningen, at jeg havde mærket gennemstrømningen allerede før han kom ind i rummet. Hans svar var: "Jeg behøver jo ikke at være her." Han lagde en lille stanniolplade på mit hoved, med opfordringen til at iagttage, hvad nyt der foregik i min krop. Jeg fik hovedpine. Han talte så i rækkefølge til de øvrige tilstedeværende, og kom så også til min mand. Spørgsmålet, hvad nyt han mærkede i sin krop, besvarede min mand som følger: "Hvis jeg skal være ærlig, slet intet!" Derpå Gröning: "De skal være ærlig! De beskæftiger Dem hele tiden med Deres kones vanskabne, og det forstyrrer bølgen." Det var rigtig nok, min mand var meget bekymret for mig, og derfor ikke selv i stand til at optage kraft. Ved dette første møde, var mangt og meget endnu gådefuldt for os, men det skulle jo ændre sig i tidens løb.

Efter Bruno Grönings andet besøg i Karlsruhe, bad vore værtsfolk os om at blive efter foredraget. Anledningen til samtalen var et krucifiks, som en gammel kvinde havde lavet som gave til Bruno Gröning. Jeg sad ved siden af ham, og til mig rettede han nu spørgsmålet: "Hvilket indtryk gør det på Dem, når De betragter dette krucifiks?" Jeg vidste først ikke, hvad jeg skulle svare, fordi indstillingen til sådanne ting kan være meget forskellig. Men så kom jeg med min opfattelse, at Kristus var et menneske, som var sendt af Gud, der havde den mission igen at føre menneskene til orden og til deres helbredelse. Derpå fortalte jeg, at jeg dagen inden havde set en Bernadettefilm, og at jeg havde forklaret mig Bernadettes oplevelse sådan, at hun på grund af sine store helbredsmæssige vanskeligheder – hun havde jo alvorligt syge lunger – måtte være særlig parat og egnet til optagelse af de helbredende kræfter. Derpå bad Bruno Gröning mig om at afbryde min fortælling, da han selv ville tale. Vi måtte ikke forstyrre, og opmærksomt høre efter. Så talte han til os. Hans ord, skønt jævne og enkle, virkede med en kraft på os, som kun vanskeligt kan beskrives. Ved slutningen af sit foredrag holdt han hænderne for ansigtet, og tårerne stod i hans øjne. "Frygt ikke for døden", sagde han, "jeg glæder mig, når jeg går ind i Guds herlighed." Han opfordrede os til i fællesskab at skrive det hørte ned. Men selv om Bruno Grönings foredrag havde betydet en stor oplevelse for os alle, var det os ikke muligt at skrive det hørte ned. Det var anden gang, jeg havde oplevet Bruno Gröning, og det var den 16.3.1952.

Den næste morgen kørte vi igen til værtsfamilien for at se Bruno Gröning, og takke ham hjerteligt. Jeg havde frygtelige rygsmerter og kunne dårligt rette mig op. Det var uden tvivl

reaktionen på den foregående aften.

Vi traf Bruno Gröning ved morgenbordet. Han tilbød mig at spise morgenægget. Jeg ville først ikke tage imod det, da jeg jo havde spist morgenmad. Men han slog hul på det på mit hoved, og det fandt jeg på en eller anden måde betydningsfuldt, og jeg spiste ægget. Så var det, som om en usynlig hånd havde trukket mine smerter fra ryggen. Jeg begyndte at græde af lykke, og tårerne stod også Bruno Gröning i øjnene. Han gav mig sit billede med dedikationen: "af taknemmelighed." I øjeblikket var jeg ikke klar over, hvorfor "af taknemmelighed", hvor takken alene måtte ligge hos mig. Først senere blev jeg klar over, at Bruno Grönings tak gjaldt min beskrivelse af Bernadette den foregående aften. Da han gav mig billedet, bemærkede han: "Det har jeg endnu aldrig skrevet til nogen."

Vi benyttede derefter enhver lejlighed til at træffe sammen med Bruno Gröning. Om ikke her i Karlsruhe, så andre steder, hvor han også talte i det sydvesttyske område. Vi oplevede på denne måde rigtig meget, som udvidede og uddybede Bruno Grönings lære, væsen og virke for os. Forudsætningen for ethvert resultat på denne vej, er troen uden betingelser, fri for enhver tvivl på, at vi kan virkeliggøre vore helsebringende gode tanker, når vi blot kompromisløst realiserer dem.

Jeg havde en anden oplevelse, da vi engang mødtes med Bruno Gröning hos direktør Weisser i Stuttgart. Fru Weisser var lam i mange år, og havde konsulteret mange læger. Men ingen kunne hjælpe hende. Til sidst havde hun fundet helbredelse gennem Bruno Gröning.

Ved vort besøg indfandt der sig endnu to mænd med en cirka 16 år gammel dreng, som ville søge hjælp hos Bruno Gröning. De befandt sig i værelset ved siden af. Da Bruno Gröning gik ind til dem, bad jeg om at måtte komme med. Det gav han mig lov til. Bruno Gröning talte først til de tre, for så at spørge: "De ved jo, hvorfor De er kommet. De vil have hjælp, og det er dejligt, men De må have tro og tillid." Og så sagde den ene mand – han var som fortryllet: "Ja, hr. Gröning, jeg tror, jeg tror, jeg tror!" Bruno Gröning derpå strengt: "Tal ikke så meget om at tro, men gør det!" Dette "gør det", husker jeg stadig, og jeg blev klar over, hvor afgørende dette "gør det" er for ethvert godt resultat.

Ved et foreningsmøde i nærheden af Heilbronn var der kommet folk for at opleve Bruno Gröning. Menneskene ventede på Bruno Gröning i en skole. Han opholdt sig selv i et hus i nærheden, hvis ejer var blevet helbredt. Også vi var til stede. Så kom en alvorligt syg missionær, som var vendt tilbage fra Korea, ind i rummet. Han kunne dårligt gå, og bar sorte briller. Og han spurgte Bruno Gröning: "Sig mig hr. Gröning, hvordan skal det gå? Hvad jeg har oplevet, og hvad de gør derovre og hvordan de oplærer de mindste børn, når jeg tænker på alt dette! Og hvad jeg har gennemgået, og hvad man ellers har fortaget med mennesker, det er skrækeligt! Jeg kan slet ikke beskrive det for Dem." Bruno Gröning tav foreløbig. Missionæren spurgte så: "Hvorfor afværger Gud det ikke?" Derpå Bruno Gröning: "Mangt og meget må findes!" Han opfordrede missionæren til at tage sine sorte briller af, at hoppe og bevæge sine arme. Før havde missionæren næppe kunnet bevæge sig, og hans evne til at se var også meget dårlig. Bruno Gröning spurgte ham derefter, hvordan han havde det. Derpå missionæren: "Hr. Gröning, jeg er vidunderligt fri!" Derefter gik vi ind i aulaen, og Bruno Gröning talte til de tilstedeværende. Også var også adskillige sluppet fri af deres vanskeligheder, som vi senere fik

fortalt.

Sådan har vi i hver forening oplevet vellykkede resultater, og har derved opdaget, hvor enkelt det lyder: "Tro, hav tillid, gør det" – og hvor vanskeligt det er at omsætte det i handling, når man selv har store vanskeligheder. Det har jeg ofte oplevet hos mig selv.

Jeg havde mange smerter, som stammede fra en diskusprolaps. Efter et foredrag af Bruno Gröning steg smerterne til det uudholdelige, så jeg dårligt hverken kunne gå, stå eller ligge. Det var uden tvivl reaktionen på Bruno Grönings foredrag. Jeg lagde mig, græd, og begyndte at anklage og skælde mig selv ud: "Hvorfor forstår jeg endnu ikke at løse mig fra mine smerter!" Pludselig fik jeg tanken – som var afgørende: "Hvis du nu pludselig ville stå op og gå, som om du overhovedet ingen vanskeligheder havde, hvis du troede og havde tillid til, at du kunne springe bort fra det, koble om ligesom i en bil, og lægge et andet, rigtigt gear ind", så var forestillingen hos mig, og jeg handlede efter den. Spontant sprang jeg op fra divanen og gik rundt i værelset. Alle smerter var borte, og jeg begreb, at man kun på den måde kan undslippe ulempen. Min mand så på mig med store øjne. Selv blev jeg igen klar over, hvor afgørende ordene "gør det", er for en helbredelse. Jeg havde altså tidligere siddet på mine smerter, og gennem min hurtige og beslutsomme tanke og handling blevet frigjort. "Tro og hav tillid, den guddommelige kraft hjælper og helbreder." Det lærte Bruno Gröning os. En anden gang var min reaktionen efter et foredrag overordentlig stærk. Jeg fik først en forkølelse, og i tilslutning hertil voldsom åndenød, som blev værre indtil om aftenen. Jeg var alene hjemme, da min mand måtte rejse bort i tjenstligt ærinde. Derfor bad jeg min søster om at blive hos mig om natten, men opfordrede hende til at overlade mig til mig selv. Hun vidste, at hun ikke skulle forstyrre mig på den åndelige helbredelses vej, som Bruno Gröning havde vist os.

Jeg sad alene i værelset. I min nød klamrede jeg mig til de mange beretninger, jeg kendte om helbredelse. Og så blev jeg styrket i troen på, at jeg ville blive hjulpet. Efter adskillige timers åndenød faldt med en sådan kraft tanken ind: "Drik noget varmt!" Kedlen, som stod spruttende på ovnen, understøttede denne forestilling. Jeg fyldte noget rødvin i mit glas, som min mand havde gjort klar til mig, og slæbte mig med mine sidste kræfter hen til ovnen. Jeg hældte det kogende vand over vinen, og drak slurkvist den varme blanding. Jeg mærkede, hvordan åndenøden tydeligt svandt, og jeg igen kunne trække vejret frit. Jeg gik i seng, blev meget stærkt gennemstrømmet, og faldt derefter hurtigt i søvn. Da jeg vågnede om morgenen, var jeg fuldkommen fri, og et lykkeligt menneske. Jeg havde i dette tilfælde fået den erkendelse, at man ved troende tillid får bragt hjælp gennem tankerne.

Snart efter måtte jeg gøre en bitter, men lærerig erfaring. En bekendt til min mand besøgte os, og medbragte en ven, som havde meget syge lunger, som af mig ville høre, hvilke vanskeligheder jeg var blevet fri for gennem Bruno Grönings foredrag. Det berettede jeg udførligt om. Han hørte opmærksomt på det, men kunne ikke beslutte sig til at komme til Bruno Gröning. Denne beslutning må overlades til hver enkelt selv. Efter at mændene var gået, fik jeg igen åndenød, dog ikke så stærkt som tidligere. Jeg var dengang endnu ikke blevet klar over, at jeg med fortællingen om mine sygdomme havde trukket dem alle til mig igen. Belæringen derom fik jeg ved næste besøg af Bruno Gröning selv med følgende sammenligning:

Han sagde: "Deres mand kan ikke mere lide Deres gamle kjole, han køber Dem en ny; Hvorfor

bærer De den ene gang den nye kjole ovenpå den gamle, og så igen den gamle ovenpå den nye? Bær dog kun den nye kjole! Har De forstået mig?” Jeg var straks blevet klar over, at jeg med beretningen om mine tidligere sygdomme havde kaldt de gamle vanskeligheder tilbage igen. Så hurtigt trænger det onde, som Bruno Gröning sagde, ind i kroppen igen. Lad os altså alle holde vore tanker rettet mod det gode!

”Den der tænker på sygdommen, har glemt Gud,
og den som ejer den, har forladt Gud.
At være rig, vil sige at være sund”,
sådan har Bruno Grönings lært os.

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv